

handVERKARIN

4. ÁRSFJÓRÐINGUR 2003

BLAÐ NR. 9

HAVNAR HANDVERKARAFELAG

Jólagáva til allar limir felagsins

Nevndin hevur gjørt av, at í ár skulu allir limir felagsins fáa eina lítla jólagávu frá felagnum.

Sum øll vita, so er ikki vanligt at siga ov nógv um eina jólagávu fyrr enn hon er komin í rættar hendur. Og fyri at halda fornan sið, fara vit at lata tað verða galdandi – eisini í hesum føri.

Tað er onki at ivast í, at tað hevur sera stóran týðning, at sambandi millum felag og lim er so gott sum gjørligt. Og nú felagið er flutt í Sjúrdargøtu 20, meta vit, at tað hevur stóran týðning at limirnir fáa høvi at síggja, hvussu vit í dag húsast.

Og fyri at tryggja, at jólagávnar koma í rættar hendur, hevur nevndin mett, at best er at limirnir sjálvir stækka inn á gólvið, og fáa jólagávuna persónliga.

Í hesum sambandi eigur eisini at verða hugsað um, at tað kann koma fyri at felagið ikki hevur fingið allar upplýsingar frá arbeiðsgevara, sum t.d. krevjast til Eftirlønargrunnin. Vónandi

kann jólagávan eisini gera, at vit fáa slík viðurskipti í rætt lag.

Vit heita samstundis á limirnar um at kanna um rætt eftirlønar- og limagjald verður goldið. Hetta hevur stóran týðning fyri allar limir felagsins, og tí eigur eisini at verða nevnt, at tað tí verri kemur fyri, at felagið ikki fær allar upplýsingar, sum eru neyðugir.

Annars eru limir sjálvandi altíð væl komnir inn á gólvið í Sjúrdargøtu 20, og liggur tað ikki fyri áðrenn jól, so ber eisini til at fáa gávuni í komandi ári, 2004.

Gev gætur at 22. og 23. desember er skrivstovan opin frá kl. 13 til 15.30, og millum jól og nýggjár er ongin avgreiðsla.

Vit fara her eisini at nýta høvi at ynskja øllum limum felagsins við familju eini gleðilig jól, og eitt av Harranum signa nýggjár.

Vit takka fyri brátt farna árið við ynski um framhaldandi gott samstarv eisini í komandi ári.

Í blaðnum hesa ferð:

síða

Jólagáva til allar limir felagsins	2
Fyrsta havnalagið í Havn	3
Nú blómar blómuhandil í Havn	4
Arbeiddi í Noregi ringastu kreppuárin	5
– Jól í lyftingini	20

Útgevur: Havnar Handverkarafelag · Sjúrdargøta 20 · Box 203 · 110 Tórshavn

Ábyrgdarblaðstjóri: Eli Brimsvík

Blaðstjórn: Snæbjørn í Dali · Umbróting og prent: Pf. Einars Prent

Havnar Handverkarafelag gevur Handverkaran út 4 ferðir um árið.

Evstamark til komandi blað er 1. februar 2004 · **Blaðið er prentað: 18. desember 2003**

Avgreiðsla: Yrkadagar frá kl. 9 til 12 · Hósdag er eisini avgreiðsla frá kl. 15 til 18.

Telefon 31 15 48 · fax: 31 95 48 · teldupostur: hhvf@post.olivant.fo.

Fyrsta havnalagið í Havn

Í seinastuni hevur ikki verið sørt av kjaki um útbygging av Tórshavnar Havn. Hyggja vit nøkur ár aftur í tíðina, so síggja vit, at tað so mangan, hevur verið lívligt kjak um havnarviðurskiftini í Havn. Og í hesum sambandi eru eisini fleiri áhugaverdar hendingar at siga frá.

Tað fyrsta veruliga havnarlagið, sum varð bygt í Havn, varð liðug í desember mánaði 1929. Áðrenn hesa havnarbygging kundu bert heilt smá før, prámar og bátar leggja at landi, skipa upp farm, og taka farm inn í Havn.

Tí var tað eisini ein stórir dagur fyri havnarfólk, tá arbeiði umsiðir var liðugt og nýggja havnin skuldi standa sína roynd. Og nógv var gjørt burturúr.

Sjálv vigslan og hátíðarhaldið varð hildið 18. desember 1929. Og fyrsta skipið, ið legði at bryggju, var Tjaldur - hitt fyrsta hjá „Skipafelagnum Føroyar“.

Bæði Dimmalætting og Tingakrossur høvdu rættuligar frásagnir frá hátíðarhaldinum henda dagin, og tað skilst, at hetta hevur verið sannur hátíðar- og veitsludagur í Havn.

Frá tíðliga á morgni var alt havnarlagið skrytt við fløggum, og umborð á Tjaldurinum varð frá morgunstundini flaggað frá dekki til mastratopp.

Men veðrið var ikki til vildar. Regn og stormur stóð beint inn á havnarlagið allan dagin, so har var alt annað enn tespiligt at vera. Kortini var væl av fólki

... framhald á síðu 16

Eyðrit Ejdesgaard:

Nú blómar blómuhandil í Havn

Í september 1991 lat Eyðrit Ejdesgaard upp blómuhandilin Akkuleya. Tá vóru vónirnar góðar, men Eyðrit sigur í dag, at hevði hon tá vita, hvat stóð fyri framm-an, so var hon ongantíð byrja. Og hon leggur afturat, at kundi eg valt, so hevði eg ikki gjørt tað aftur. Men í dag er hon kortini væl nøgd, nú blómar Akkuleya.

Eyðrit er útbúgvin blómubindari, og vit spyrja hana tí fyrst, hvørjar eginleikar hon heldur hava størstan týdning í fakinum. Og hon er skjót at svara: Tað er fyrst og fremst umráðandi at vera kreativur, og hava „góðan sans“ fyri

... framhald á síðu 9

Rúni Sørensen:

Arbeiddi í Noregi ringastu kreppuárini

Rúni Sørensen er útbúgvinn snikkari. Hann lærði hjá Snikkaravirkinum í Grønlandi. Varð útlærdur í 1985, og byrjaði egið virkið í 1988. Rúni hevur í dag egið virkið í Havn og hevur tveir mans í arbeiði.

Rúni er føddur og uppvaksin í eysturbýnum í Havn. Bert 5 ára gamal misti hann pápan, Magnus Sørensen. Magnus starvaðist í Føroya Sparikassa, og var annars virkin og virdur í føroysku skótarørsluni. Magnus Sørensen skipaði fyri, og var við, tá gulu skótarnir á fyrsta

sinni gingu tann sonevnda 100 km. túrin. Leiðin gekk tá úr Havn norður eftir allari Streymoynni, og suður aftur til Havnar. Hesin túrur hevur seinni verið fyrimynd hjá øðrum, sum hava gingið slíkar túrar í Føroyum. Mamma Rúna, Elida, er ættað úr Streymnesi.

Í snikkaalæru

Vit spurdu fyrst Rúna, hví hann á sinni valdi at fara snikkaalæru, og Rúni greiðir okkum tá frá, at hann altíð hevur dámt væl træfakið. Hann minnst at hann saman við javnaldrum í Eysturbýnum, har tey búðu, altíð dæmdu so sera væl at smíðja „hyttur og kassabílar“. Tað sama gjørdi seg galdandi í barnaskúlanum, hann dæmdu altíð væl lærugreinina træsmíð.

Læruplássíð

Í januar 1981 fór Rúni í snikkaalæru hjá Snikkaaravirkinum í Grønlandi.

Hann greiðir okkum frá, at fyrri hann var læruplássíð nakað heilt serligt.

Virkið hevði sera góðar sveinar, teir vóru allir sum ein framúr dugnaligir snikkaarar.

Man kann siga, at snikkaaravirkið var eitt gott gamalt virkið, sum á tí tekniska økinum – alla mína lærutíð – var sera væl útgjørt við nýmótans maskinum og annars øllum hentleikum, sum tá vóru.

Snikkaaravirkið í Grønlandi var tá eitt av teimum stóru arbeiðsplássunum í Havn. Tá eg lærði vóru upp í 7 lærlingar, og manningin taldi einar 22 mans.

Av sveinunum, sum eg arbeiddi nógv saman við havi eg hug at nevna: Karl Andor Danielsen, Janus Sørensen, Frank Hansen og Øssur Djurhuus, sáli.

Rúni fekk sveinabræv í 1985.

Eftir tað, at eg var útlærður arbeiddi eg á Snikkaaravirkinum í Grønlandi út móti 4 árum.

Á Tekniska Skúla í Havn

Vit spurdu eisini Rúna, hvussu honum dæmdu undirvísingina á Tekniska Skúla meðan hann lærði.

Og Rúni svarar, at hann stórt sæð dæmdu væl skúlatíðina. Men eg má siga at mær dæmdu serliga væl alt tað praktiska, sum vit lærdu í skúlanum. Men tað er helst eisini tað mest vanligu hjá lærlingum.

Eg minnst, at fyrstu tíðina á Tekniska Skúla gjørdi vit nógv burtur úr at læra at brúka amboðini: at hølva, saga og sinka samlingar saman t.d. til skuffur og karmar av ymsum slag.

Vit lærdu eisini at halda amboðini við líka, hvessa tey ymisku amboðini, sum verða brúkt í snikkaarafakinum.

Og eg má leggja afturat, at tá var alt gjørt við hond, ongin maskina var brúkt. Fyrsta árið sluppu vit ikki at brúka maskinur.

Seinnu skúlaskeiðinini arbeiddi vit nógv við at gera samlingar av ymsum slag. Og vit gjørdi eisini ymisk møbilstykki, úthurð, innhurð, vindeygga. Tað var eisini alt gjørt við hond.

Hjá Jákup á Dul

Av Snikkaaravirkeystaðnum í Grønlandi fór eg í starv hjá Jákup á Dul, har eg m.a. monteraði HTH køkar. Tað var nógv ferðing, vit settu køkar og baðrúmsmøblar upp kring alt landið.

Í hesum arbeiði var eg í gott hált ár, tá eg stovnaði egið virkið í 1988.

Egið virkið í 1988

Eg kann næstan siga, at eg tók ein „tjans“, tá eg byrjaði egið virkið, – byrjaði í hvussu er á berum botni.

Eg minnst væl fyrsta arbeiði eg gjørdi sum sjálvstøðugur handverkari. Eg varð biðin um at skifta eitt lítið vind-eyga út. Hetta arbeiði var avgjørt ikki nakað umfatandi og stórt arbeiði, men tað fekk kortini sín týdning. Og eg kann siga at síðani hevur ikki staðið á.

Men her má eg kortini skoyta uppí, at eg eins og so mangir aðrir føroyingar var meint raktur av figgjarkreppuni og arbeiðsloysinum, sum tók seg upp fyrst í nítíárunum.

Kreppan í nítíárunum

Hjá mær gjørdist tað soleiðis, at eg kann næstan siga, at eg merkti kreppuna – so at siga – eftir einum degi.

Á sumri 1993 var eiðasørt við arbeiði, og støðan var so vánalig, at eg dugdi at siggja, at okkurt serligt mátti gerast. Tá gjørdust mest sum allir handverkarar í Føroyum arbeiðsleysir. Eg fór tí at hugsa um at leita mær uttanlands eftir arbeiði.

Tað er ongin loyna, at eitt tað ringasta, sum kann henda eini føroyskari familju er at missa hús og heim í sambandi við arbeiðsloysi. Tað stendur nógv uppá spæl, tá man verður raktur av arbeiðsloysi, sigur Rúni. Men hann var ikki ráðleysur.

Til Haugesund í Noregi

Saman við 4 øðrum handverkarum fór eg av landinum til Haugesund í Noregi. Og eydnan var við okkum, vit finga allir 4 arbeiði. Vit arbeiðdu hjá einum norskum entreprenøri. Nógv var at gera, og vit 4 føroyingar nír arbeiðdu

nógv saman. Alt arbeiði, sum vit gjørdu var timburarbeiði. M.a. smíðaðu vit tað sum norðmenn nevna „4-mansbolig“. Tað eru tvíhús við 4 íbúðum.

Tá so tíðirnar batnaðu aftur í Føroyum lögdu vit í 1994 leiðina heim aftur, og síðani hevur gingið rímilliga væl.

Umvælingararbeiði

Heimafturkomin í 1994 arbeiðdi eg eitt drúgt tíðarskeið einsamallur, á sama hátt sum undan kreppuni.

Men fyrst í 2000 átók eg mær eitt umfatandi arbeiði, sum kravdi fleiri mans. Og tí vóru vit eisini eitt tíðarskeið 7 mans í arbeiði.

Í løtuni eru vit trýggir, og so at siga alt arbeiði, sum vit í dag gera, er umvælingararbeiði, bæði innan- og uttan- dura.

Alt tær tørvar innan amboð og byggitilfar.

- **Kappingarfórir prísir**

Timburhandilin leggur dent á altíð at bjóða viðskiftafólki sínum kappingarfórir prísir.

- **Tænasta**

Vit leggja okkum eftir at bjóða viðskiftafólki okkara bestu tænastu, vegleiðing og trygd fyri røttum keypi.

- **Stórt úrval**

Vit leggja okkum altíð eftir at tú hevur eitt breitt úrval av byggitilfari í at velja.

- **Heildarloysnir**

Vit átaka okkum at geva tær tilboð uppá alt tilfar, ið skal nýtast til m.a. vanlig sethús og størri byggjarbeiði.

TIMBUR HANDILIN

Tórshavn: Tel 31 12 50 • Fax 31 54 60 • ht@ht-tilfar.fo

Sandur: Tel 36 12 50 • Fax 36 11 50 • ht@ht-tilfar.fo • Kambsdalur: Tel 44 44 41 • Fax 44 48 41 • ht@ht-tilfar.fo
www.timburhandilin.fo

litum og formum. Vit kunnu eisini siga, at tað er neyðugt at hava kunnleika til litsamanseting. So talan er fyrst og fremst um krøv, sum hava týdning í øllum kreativum fakum. Harumframt koma so tey serligu krøvini, sum hava samband við, at vit í stóran mun arbeiða við livandi tilfari, og tilfari úr natúruni, – tað er okkara rávøra. Sjálv haldi eg eisini at talan er um handverk, og tað undrar meg, at tað ikki verður roknað sum eitt handverksfak.

Eitt annað, sum eisini hevur stóran týdning er, at vit duga væl at samskifta við fólk. Tá hugsi eg um at duga at seta seg inn í støðuna hjá fólki til eitthvørt høvi, – duga at gleða menniskju. Øll kenna í dag hugtakið „sig tað við blómum“, – tað sigur í grundini ikki so lítið um, hvat hevur týdning. Og hon leggur afturat, at hon – í viðastu merking – altíð hevur dámt væl at „prýða“.

Byrjaði hjá Trónd Hansen

Hesin áhugi gjørdi eisini, at hon setti sær fyrri, at royna at fáa arbeiði í einum blómuhandli. Og í 1979 vendi hon sær til blómuhandilin hjá Trónd Hansen, og

spurdi um nakar móguleiki var fyrri, at hon kundi fáa arbeiði hjá teimum. Tað spældi væl av, minnst eg rætt, so var eg mest sum biðin um at koma til arbeiðis skjótast gjørligt. Har dámdi mær so mikið væl, at eg fekk hug at fara í læru – at læra til plantubindara. Fakið hevur annars nýliga fingið føroyska heitið „blómuprýði“.

Fór í læru „í Gongini“ í 1981

Men av tí, at tey hjá Trónd Hansen ikki høvdu hug at taka læringar, vendi eg mær til Eivind í Gongini, sum tá hevði blómuhandil í SMS. Og tað eydnaðist. Í apríl 1981 byrjaði eg at læra í blómuhandlinum „í Gongini“. Og av tí at eg hevði arbeitt hjá Trónd Hansen frammundan varð lærutiðin stytt við einum ári.

you can
Canon

vit hugsa í litum...

Telefax
Printarar
Skannarar
Kopimaskinur
Digital myndatól

Canon
BUSINESS-CENTER

FARODANE

Brekkutún 4
FO-100 Tórshavn
Tlf. 311414
www.farodane.fo

vit eru eina-umboð fyri

KÄRCHER

trýst spularum
til ídnað

- vit
umvæla
eisini

TÓRSHAVNAR
MASKINHANDIL

v/ Tummas Andreasen
Vargagøta 29-30
100 Tórshavn - Tlf. 313442

RÚNI SØRENSEN
Snikkarameistari

☎ **31 27 00 • 21 27 00**

- allar umvælingar
verða gjørdar,
bæði innan- og uttandura!

Palli á Dul

***góðkendur el-innleggjari
tel 310789***

Eykalutir

- til flest allar bilar!

Landsins størsta
goymsla av
eykalutum til bilar

ama

Postboks 3061
Fo-110 Tórshavn,
tel 31 3816

Amboð
keypir tú
sjálvandi
frá Balslev!

STATOIL

**P/F STATOIL FØROYAR
Viðarnes, 100 Tórshavn
Tel 34 35 00, Fax 34 35 01**

3. apríl 1984 var eg útlærdur blómu-bindari. Tá hevði eg, í sambandi við læruna, verið á tveimum skúlaskeiðum í Danmark, sum var vanligt tá, men nú er eisini tað nógv broytt.

Góðu tíðirnar í nítíárunum

Hóast tíðirnar vóru góðar, so gavst Eivindur í Gongini við sínum blómu-handli í 1984. Hetta var kortini ongin trupulleiki hjá mær, eg fekk arbeiði í „Árstíðunum“.

Tá vóru fleiri blómuhandlar í Havn, og øll høvdu ríkiligt at gera. Og hjá Árstíðunum, var so mikið nógv arbeiði, at handilin – eitt skifti – hevði tvær deildir í Havn.

Men seinni broyttist so mangt í Føroyum, og tá ógvusliga búskaparkreppan so smátt nærkaðist vóru blómu-

handlarnir helst teir fyrstu sum merktu broytingarnar. Man kann kanska eisini siga, at tað er lætt at skilja at blómurnar „verða raktar“, tá nógvir pengar skulu sparast.

Misti kortini ikki móti

Hóast tíðirnar ikki vóru „ljósar“, so hevði eg kortini mót uppá at royna meg við egnum blómuhandli. Og tá hósandi høli stóðu mær í boði í 1991 tók eg tjansin. Eg ivaðist heldur ikki í navninum, blómuhandilin skuldi eita Akkuleya. Og í september 1991 var eg til reiðar at taka ímóti kundum.

Mín fyrsti kundi

Mín fyrsta kunda, sum kom í handilin at keypa, minnst eg væl. Tað var ein maður, sum spurdi um hann ikki kundi keypa „ein húsfríð“. Hann fortaldi mær eisini hvør skuldi hava húsfríðin, – segði, at hann ætlaði at geva politikarunum í Tinganesi „húsfríðin“. Hann helt, at teir klandraðust í meira lagi, og at teir tí høvdu brúk fyri einum „húsfríð“. Og sum man sigur, „kundin hevur altíð rætt“, so tað kundi eg ikki nokta. Tað var ein minniligur dagur.

Kreppan í nítíárunum

Men eg má eisini nevna, at eg so sanniliga kom at merkja ógvusligu figgjar-kreppuna í nítíárunum. Í veruleikanum var stóðan hjá mær sera einföld. 4 tey fyrstu árin hevði eg bara eitt at hugsa um, og tað var, at ansa eftir, at eg ikki seldi vøruna fyri ein minni penga enn hon kostaði mær at keypa.

Hetta var galdandi fyri allar vørur: blómur, kransar, dekoratiónir o.s.v.

Eg kann siga, at soleiðis gingu tey fyrstu 4 árin, frá 1991 til 1995.

Það var hært, men borðið fangaði, og skal eg vera erlig, so var eg ongantið byrja um eg frammanundan visti, hvussu það fór at vera, – og eg hevði ikki gjørt það aftur um eg í dag kundi valt.

Það gjörði eisini, at það ikki var hugsingur um at løna starvsfólki hesi árin. Og tí vóru arbeiðsdagarnir eisini langir og stravnir. Eg kundi eisini nevnt, at eg koyrði sjálv plantur út til kundarnar, og tá gjörði eg það ókeypis. Tíðirnar vóru so vánaligar, at eg helt, at það hevði gjørt meira skaða enn gagn um eg tók fyrri koyringina.

Og tá eg í dag hugsí um, hvussu vit komu íggjøgnum hesi árin er það nærmast ein gáta. Eitt sum eg kortini haldi hevði týdning er, at maðurin hevði bát, og það gjörði góðan mun í húsarhaldinum.

Tí betur batnaðu tíðirnar

Men tá kreppan seinni fór at hasa av fór eisini at ganga fram á hjá mær í Akkuleyu. Eg haldi eg kann siga, at seinastu 4 árin hevur bara gingið framá.

Og tá tíðirnar batnaðu fór so smátt eisini at vera møguligt at fáa fólk at hjálpa mær í handlinum.

Væl mannaðar kvinnur í dag

Í 1995 byrjaði dóttir okkara, Tórhalla Gullbein, á Handilsskúlanum í Havn. Hon hevði hug at royna tað sama sum mamman. Og tá hon hevði gingið eitt ár á Handilsskúlanum, kom hon í læru í Akkuleyu. Í lærutíðini var hon í trimum umførum í skúla í Danmark, og í desember 1998 var hon útlærd sum blómubindari.

Og það eru fleiri, sum hava hug at læra til blómubindara. Í mai mánaða í fjør kom Linda Olsen í blómubindara-læru, hon verður útlærd í 2005.

Og 1. november í ár byrjaði Petra Olsen eisini at arbeiða í Akkuleyu. So nú skuldu vit verið rímliga væl mannaðar, greiðir Eyðrit okkum at enda frá.

Gomlu blómuhandlarnir eru givnir

Tá vit í dag tosa um blómuhandlar í Havn er vert at skoyta uppí, at seinnu árin eru triggir av teimum elstu blómu-handlunum í Havn givnir. Vit hugsa her um Gongina, Trónd Hansen og Blomsturbrá.

*Alt vanligt el-tilfar
Skjót og trygg tænasta*

Heildarveitarar av:

- **ABB** El-motorum
- **DANFOSS** El-tilfari
- **OSRAM/Philips** vørum
- **NORSELIGHT/IBAK** Ljóskastarum
- **BEHA HEDO** Kabússum
- **ÚTGERÐ TIL STÓRKØKAR**
- **SKIPSKAÐALUM**
- **FREON**

team35

Telefonin svarar alt samdøgrið!

PF LEIF MOHR

Smyrilsvegur 2 · 100 Tórshavn
Tel 311220 · Fax 314862
lm@lm.fo · www.lm.fo

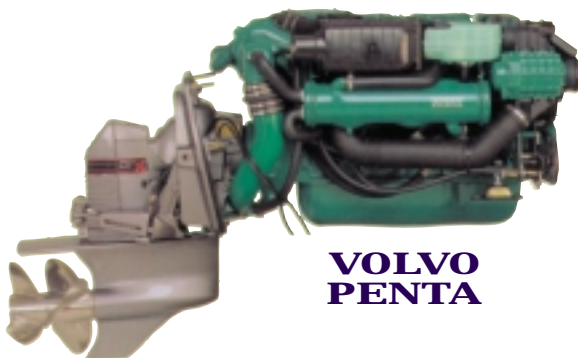

Finskir ketlar
vælegnaðir til
okkara brúk

P/F Maria Poulsen

á Hálsi • Tel. 312 000

Alt innan bátaútgerð

**VOLVO
PENTA**

**GPS-plottarar
og sjálvstýrarar frá**

Cetrek®

Bátataenastan

Gríms Kambansgøta 4 • Postsmoga 101 • FO-110 Tórshavn
Tel 31 17 35 • Fax 31 38 35 • e-mail: batataen@post.olivant.fo
www.batataenastan.fo

komið saman til vígsluna kl. 15. Horn-
orkestrið spældi og borgarstjórinn Jóh.
O. Joensen helt røðu.

Veitsluhald umborð á Tjaldrinum

Bløðini skrivaðu eisini, at eftir havnar-
vígsluna, hevði býráðið boðið ymsum
fólkum, ið høvdu havt við havnina og
havnararbeiði at gera, til døgurða um-
borð á Tjaldriðnum kl. 18. Sagt verður
frá, at til døgurðan umborð á Tjaldri-
num, vóru eini 30 fólk komin saman.

Frásagnirnar hjá bløðunum siga eis-
ini, at tað var hovmeistarin umborð á
Tjaldrinum, hr. Poschmann, sum hevði
skipað fyri øllum umborð. Og sum tikið
varð til: „Tað hevði hann gjørt við
stórum kynstri og dugnaskapi“. Og tað
skilst eisini, at øll sum har høvdu verið,
vóru samd um, at hetta var ein stak
hugnalig samkoma umborð á Tjaldri-
num.

Fyrverk á havnarlagnum

Eftir samkomuna umborð varð kl.
19.30 brent fyrverk á havnarlagnum.
Og hóast veðrið var vánaligt, so var
kortini hópur av fólki komin saman á
bryggjunni at síggja fyrverkið. Seinni um
kvøldið varð skipað fyri almennum
dansi bæði í Tórshøll og í Sjonleikar-
húsinum. Og onki er at ivast í, at alt
sum krúpa kundi í Havn, hevur hetta
kvøldið verið í røttum „havnadansi“. Sagt
verður eisini frá, at dansurin gekk
lystiliga langt út á náttina.

Kjak um sterkara slagið

Annars var ikki lítið av kjaki í býráðnum
í Havn, áðrenn farið var at fyrireika
vígsluna av havnarlagnum. Í veruleik-

anum var stór ósemja millum býráðs-
limir um, hvussu skipast skuldi fyri. Tað
var serstakliga spurningurin, um bý-
ráðið skuldi skeinkja av tí sterkara slag-
num undir veitsluhaldinum, ið elvdi til
kjak. Hetta komst m.a. av, at nakrir av
býráðslimunum vóru avhaldsmenn, ið
ikki vildu hoyra talan um, at ein
almennur stovnur sum Tórshavnar bý-
ráð skonkti brennivín.

Býráðið eigur ongar midlar

Eftir frásøgn í Tingakrossi 20. novemb-
er 1929 vóru einstøk havnarfólk í døg-
urhuga, tí at ein havnarvígsla við
veitslu kom at kosta nógvan pening.
Býráðsformaðurin hevði á einum bý-
ráðsfundi verið stuttur og greiður.
Hann hevði sagt, at „Býráðið eigur
ongar midlar“.

Vínið varð tikið av borðinum

Blaðið skrivar eisini, at ikki allir býráðs-
limir vóru nøgdir við eina veitslu, sum
varð hildin stutt frammanundan. Tað
var ein veitsla, sum varð hildin fyri at
heiðra einum verkfrøðingi. Til ta veitslu-
una vóru komin boð frá einum býráðs-
limi um ikki at skeinkja sterkt, og vínið
varð tí eisini tikið av borðinum.

Býráðsfundur um veitslu

Í frásøgn í Tingakrossi verður sagt frá,
hvussu leikur fór á býráðsfundi, tá
støða skuldi takast til veitsluna í sam-
bandi við havnarvígsluni.

Endurgivið verður orðarætt frá bý-
ráðsfundinum:

Herup:

"Vildi vita, hvat njótast skuldi av flót-
andi við eina slíka fest".

Arge:

„Meinti ekki, at tann veitslan var væl fyriskipað (hann sipar til áður nevndu veitslu fyri verkfrøðinginum).

Vegna harraboð frá einum býráðs- limi varð alt, sum æt vín, tikið av borð- inum, og tað elvdi nógvan mis- stemmning.

Tað kundi verið vert at stemmað, um antin so skuldi verða ella ei, tí í býráð- num vóru avhaldsmenn ikki í fleirtali. Tað var óvíst, um hinir 5 vildu lata seg kommandera av Poul Niclasen.

Havnar kommuna kundi ikki vera bekent at lata vera at innvíga havnina; henda stórhending hevði søguligan týdning; hetta verk kostaði kommun- uni 400.000 kr. og ikki fór hon á húsa- gang, um hon legði nøkur túsund aftrat til eina sámilliga fest.“

Niclasen:

„Meinti, at tey, ið ikki vildu festa uttan hitt váta slagið, áttu at halda seg burt- ur. Tað var vanligt nú á døgum úti í heiminum at halda veitslur uttan spiritus.“

Arge:

„Vín gleðir hjartað“, sigur gamalt orð, og tá fest er, eigur ein at vera glaður. Við avhaldsfestirnar, ið eitast skulu, plagar brennivínið at flóta uttandura, betri var um gestirnir finga eini 2-3 gløs innandura í vertskapi sum náttin leið, so bleiv einki uttanumtos“

Niclasen:

„Helt tað vera nakað nógv fyri at áleggja formanninum, sum jú er gitin avhaldsmaður, antin at bestilla spiritus til festina ella fara út í býin at lána tað.“

Herup:

„Meinti ikki, at kommunan hevði ráð at ofra nógvar pengar til eina slíka veitslu, nú so harðliga var brúk fyri hvørjum oyra til vegir, ellisheim o.s.fr. Kanska kundi har verið brent nakað fyrverkarí, tá postskip legði at næstu ferð.“

Niclasen:

„Ivaðist ikki í, at vit finga bæði vegir og ellisheim fyri tað.“

Arge:

„Tá kommunan gjørdi veitslu fyri kongi, kostaði tað 18.000 kr. Hetta verk kemur borgarunum til góðar og er tí líka væl vert at festa fyri“

J. O. Joensen, býráðsformaður:

„Upplýsti, at tað var forboðið at av- brenna fyrverkarí við havnina. Hann vildi ikki vera við til at bestilla spiritus og vildi yvirhøvur einki fyritaka sær uttan samtykt av býráðnum.“

Uppskot samtykt:

Kjakið endaði so við, at Niclasen setti fram uppskot um at biðja formannin fyrireika eina hóskaandi veitslu og taka sær ta hjálp, honum tørvaði.

Sum skilst varð uppskotið hjá Nicla- sen samtykt, men hvørki Dimmalætt- ing ella Tingakrossur vita at siga um sterkt varð skonkt umborð á Tjaldr- inum vígsludagin 18. desember 1929.

BIRGIR KROSSTEIG

Múrarmeistari

Jónas Broncksgöta 33A

Tel 310696 • Fartel 210696 • Fax 321896

Endurnýtslan

At skilja er at skilja. **Skilir tú?**

**SUDUROYAR
SPARIKASSI**

STUÐLAR

Postboks 2 · FO-900 Vágur
Tlf. 37 30 64 · Fax 37 33 40
E-mail: sparsu@post.olivant.fo

Postboks 374
FO-110 Tórshavn
Tlf. 32 19 98 · Fax 32 19 97

FO-950 Porkeri
Tlf. 37 39 00 · Fax 37 39 03

PÓLAR

**Akkumulatorar
til øll endamál**

Pf. Einars Prent. 314929

Sigmundargöta 26
Rættará - 100 Tórshavn
Tel/fax: 318347
fartel: 218347/212860

TÓRSHAVNAR
SKIPASMIÐJA

Fransbreyð
...breyð frá Frans!

Fr. Restorff

Tín banki
- á privata
so væl sum
á vinnuliga
økinum

FØROYA BANKI

– Jól í lyftingini

Vit høvdu ligið í fiskiskapi til tætt upp-undir jól. Og ikki fyrr enn Tollaksmessudag kundu vit fara í holt við heimferðina. Fiskiplássið var fleiri míl til havs, men við slíkum byri var gaman í at klára postbátin og pløga seg inn til fastlandið eftir bert einum samdøgri.

Tíðliga í grálýsingini legði okkara góði Lofotbátur frá landi, laðin av livur og fiski, og fyri fullum seglum. Teir drúgvu stormarnir høvdu øst havið upp til eitt breitt landslag av grønum rullandi fjøllum. Sum báturin gerst lítil og hjálparleysur millum hesar risaskalvar, við eitt verður hann lyftur upp til himmals, og í næstu løtu fer hann eftir gronini niður í myrkrið, og tað við slíkari ferð, at seglið bert hongur og slettist inn móti meistrini. So brestur hann móti næsta sjógvi so fossurin stendur frá, og ein krøkir seg fastan fyri ikki at verða skolaður fyri borð. Tað súsar í rigninginum, tað suffar í skrokkinum, nú ræður um at koma upp aftur. Og spakuliga grulva vit upp í loft, tí at aldan ber okkum við sær ein part av vegnum á ferð síni, nú eru vit heilt uppiá, sum dagsljósið her er bjart, og sum tað sæst víða um, tað ríkir, spruttar, rullar, larmar í øllum ættum undir tí gula stormskýggjaða himmalinum. Langt burturi kemur eitt brot, óhugnaligari enn hini, og hesaferð er tað eins og sjálvt báturin øtast: man hann eisini fara at klára hetta? Men høvuðsmaðurin er miskunnarleysur, við at førka róðrinum streingir hann á seglið við meira vindi, hey nú ræður um! Og báturin reisist upp eftir enda, froyður,

høggur seg fram, lyftingin í bakskottinum søkkur, søkkur, og um eina løtu ríða vit aftur á tí fúkandi aldukambinum, men nú flytur alt innanborða, og tað ræður um at oysa, oysa. Hetta er tann vanligi siglingin í opnum báti úti á víðum havi.

Vit vóru fyra bátsmenn. Tveir vóru omanfyri tey seksti, og tveir vóru enn ikki fyltir tjúgu, men í hesum ófantaligu oljuklæðunum mundu vit síggja út sum javnaldrar. Soleiðis sum Per Høvuðsmaður stóð har frammi í lyftingini, og kastaði róðurstongini aftur og fram yvir høvd, var hann mest líkur einum kópi við skeggi. Skráin gekk kyk millum varrnarar, eyguni blunkaðu íkring frá sjógvi til segl. Har kemur eitt nýtt brot, ansi eftir...

„Stikk priðarin í!“ Gav hann boð um.

„Stikk priðarin í!“ Tóku vit upp aftur og vóru ikki seinir at akta.

Hin abbin stóð hjá høvuðsmanninum og ansaði skeytunum. Hann æt Lars Sývarson, og var eitt kropið mannseiti við gráum andliti, gráum skeggtrefsum, og súrum gráum eygum. Á bankanum var hann tann sum krøkti fiskin av línuni, meðan hann í heilum stakk seg í hendurnar av húkum og fjaðrum, og tessvegna ongantið syfti einum fiski umborð uttan við bannan og blótan. Toskur, hýsa og brosmu fingi hvør síni sváulgulu eyknevi, men ringast gekk tað út yvir kongafiskin við teim hvössu ryggfjaðrunum, hann kallaði hann „tin spedalska helvitis jomfrú“.

Vit fossaðu inneftir havinum tíma

Lofoten í Noregi.

aftaná tíma. Tá það skýmdi hövdu vit enn ekki fingið matartugguna, tí vit voru noyddir at oysa uttan íhald. Og vit voru eins vátir av sveitta, og vit voru av sjógvi. Út á náttina væntaðu vit at hoyra það kenda rópið frá hövuðsmanninum: „Lora toppseglið!“ Men onki kom, og gjøgnum ta longu vetrarnáttina, bóltadu vit avstað undir sama trýsti gjøgnum myrkur og skúm. Oysa, oysa! Har voru ekki stundir at troyttast. Gerst ryggurinn eyður, er bert at dríva á. Verða armarnir lamnir, mugu vit hugsa um það eina aðru ferð. Oysa, oysa.

Og endiliga fer at lýsa fyrri degi, ein grá tung dimmalætting, ið eins og roykur fer upp í loft úr tí víða havi. „Nú er jólaaftan!“ hugsaðu vit – „og hey! Lati eyskarið ganga.“ Hygg har blunkaði eisinni vitin fram langt inni undir tí vindgula himmalinum, það var land,

það var byrjanin á fjörðinum, um einar tveir tímar kundu vit kasta akker útfyri egnum neysti. Hurra!

Men nú var það at Várharra spældi okkum eitt puss. Vindurinn makaði, vit voru liggjandi og högdu upp og niður í tungu alduni og komu ekki úr stað. Til seglið sló innimóti meistrini av einum loti úr aðrari ætt, og áður enn vit vardu, struku vit avstað út frá landi.

Vit hoyrdu Lars Sývarson banna sum tá hann krækti seg í fingurinn. Stutt eftir geylaði hövuðsmaðurinn: „Hála helsina fram!“

„Hála helsina fram!“ tóku vit uppáftur og togaðu seglið fram til krússing. Báturinn lá eitt bíl stillur eins og hann hugsaði seg um, men legði seg so á liðina, og skar avstað, vaggandi upp og niður yvir um teir stóru sjögvarnar.

... framhald á síðu 24

Henning Sørensen
MÁLARAMEISTARI
TEL. 31 47 87 & 21 89 31

***rør**-tænastan*
Vatn • Hiti • Sanitet • Ventilatión

Eyðfinn Hansen
Box 1106
FO-110 Tórshavn
Faroe Islands
tlf./fax: +298 31 91 22
fartlf.: +298 21 91 22
e-mail: eydfinnh@post.olivant.fo

Trygg eftirløn ...brynja teg til framtíðina!

flogfelag Føroya fólks

Beinleiðis úr Føroyum til Keypmannahavnar, Billund,
Reykjavíkar, Stavanger, Oslo, Aberdeen og London.

 ATLANTIC AIRWAYS

Flogvøllurin • FO-380 Sørvágur
Tet: 34 10 10 • Fax 34 10 01 • booking@atlantic.fo

www.atlantic.fo

Hetta merkti heilt einfalt, at vit ikki fóru at verða heima útá kvöldið, og at vit vóru noyddir at søkja inn undir land fyri náttina so frægt vit kundu.

Hann øtlaði til storm av landi, og at krússa ímóti honum ein heilan dag í ringum sjógvi, gevur nóg mikið at takast við. Per Høvuðsmaður var óður, og hann sigldi sum ein óður maður, hann vildi fram, hann vildi heim, hann vildi treiskast móti Várharra, og líka tramin legði hann í um hann sigldi bátin fullan av sjógvi, lat ungdómin oysa. Íðan, og ungdómurin kýtti seg, og hóast lógvarnir vórðu fullir av bløðrum av eyskarinum, mátti báturin haldast lens. Bløðurnar brustu, og tað bera kjøtið gníggjaði móti handtakinum, men nú er bert at oysa, oysa, oysa.

Móti kvöldi kasta vit endiliga dreggið afturundir einum nesi yst í skergarðinum. Her var kyrt, og báturin legði seg tungliga eins og hann ikki orkaði meir. Vit kendu oynna væl, hon var óbygd og æt „Lordurin“ eftir einari enskari skonnart, sum rendi gronina uppá hana fyri nøkrum árum síðan, men tað er ein syrgilig søga fyri seg.

Ikki fyrr enn báturin liggur væl og virðiliga fyri teymi, verður fiskimaðurin greiður yvir, hvussu móður hann er. Hann minnst av sonnum at hann ikki hevur fingið matartuggu í munnin í hálvannað samdøgur. Ein lyfting er í bakskutinum, men fyri at sleppa inn gjøgnum lúkuopið var ein noyddur at grulva á øllum fyra, og eitt slíkt ódnartak var heilt burturvið nú. Matskrínini fram herúti í veðri og vindi, og lat okkum í Guðs navni fáa frið at sita. Skjótt tugdu vit eina breyðskorpu, og tað

smakkaði av ísi, sjógvi, oljuklæðum, vátum vøttum og fiskaslógvi. Tað smakkaði frálíkt, eyguni stóðu stív av vælveru. Tað var ikki meir enn vit føldu, at tað byrjaði at kava, tey hvítu smáu dúnini lögdu seg á breyði sum finur ostur. Tvær veðurbardar likkur gólaðu uppi yvir okkum, og biðaðu eftir, at okkurt skuldi leypa av, tær um tað. Her sótu vit og ótu. Høvdu vit fyrr sveitta, so er vetrarstormurin maður fyri at kyla, eitt íslag leggur seg um bringu og rygg, og samstundis verða útsynningur og oljudansur hvítir av foki. Men her sótu vit. Teir báðir abbarnir finga snjóskegg, men teir tugdu og ótu, tugdu og ótu. Hvørt til sína tíð, og nú var tað matur.

Endiliga reistust vit, turkaðu smørið av dolkinum og stungu hann í slíðran. Nú vóru vit mettir, og bert eitt var eftir, tað var svøvnur. Vit fóru úr oljuklæðnum og grulvaðu á øllum fyra inn gjøgnum tað myrka holið, ein fyri og annar eftir. Føturnar veittraðu aftaná tí seinasta sum hvarv. Har var so lágt inni, at illa bar til at sita upprættur. Ein lampa hekk og skinklaði undir loftinum, hana finga vit tendraði í, og brátt sendi hon sína gulu glæmu yvir fyra deyðamóður menn, hvørs andlit vóru vát og hálvblind av sjóroki og kava.

„At vit ikki hava so mikið sum ein dram,“ segði Per Høvuðsmaður, tá vit allir lógu undir skinnfeldunum. „Vit skulu minnast til, at hetta er eitt heilagt jólakvöld.“

Einir tveir av okkum royndu at lyfta eygnalokunum og hugsa um tað. Ja, sanniliga, jó! Heima ginga tey nú óivað frá vindeygga til vindeygga og

AGA Føroyar - Føroya Gassøla

- **Ídnaðargass:** Skeri- og sveisiamboð
- **Húsarhaldsgass:** Gassapparat, komfýrar, hitaovnar, gassgrýtur
- **Campinggass:** Kókibluss, hitaovnar
- **Gassbrennarir:** Skeri- og sveisiamboð

- vit hava sølustøð kring landið

Akranesgøta 2 · Postrúm 1088 · FO-110 Tórshavn
tel 315544 · fax 311706
e-mail: gassola@post.olivant.fo

Bilasølan

við Øssur Johannesen
Vegurin Langi · 188 Hoyvík · tlf. 31 53 54 · www.audi-vw.net

skimaðust eftir okkum. Vit máttu tosa hart fyrri óljóðinum uttan av havinum, sum sló innar. Av og á kom ein sjógvur inn um nesið og hivaði bátin upp í loft, so lampan var um at sveiggja seg av krókinum.

„Vit mugu í øllum førum royna at kynda eld,“ segði Lars Sývarson. „Tað má verða upp til ungdómin at stíla fyrri jólonum.“

Tað bleiv rist í teir ungu, og vit krupu á hálvdeyðum hondum og fótum fram til ovnin, funnu nakrar sneisar, telgdu spønir, sovnaðu niðuryvir tað, men fingur eitt spark í ryggin og vaknaðu aftur. Løtu seinni fór at rúka ræðuliga úr rustaða ovninum, men tað var hóast alt tekin um, at nú brann í honum.

Hesin ovnshitin var tað reina marglæti nú, tað gjørdist rættilig jólastákan, vit fóru so vítt at vit løtu okkum úr útsynningunum, so tað kendist sum hildu vit veitslu, og at hita tær lofnaðu hendurnar var næstan sum at sita hjá mammu. Handabakini hovnaðu upp, sárini av bløðrunum sviðu av sjósalti, men stovukenslan var har, nú vóru jól.

Tá vit aftur strektu okkum undir skinnfeldunum, næstan kvaldir í royki, fullu eygnalokini spakuliga saman í hesum kenda deyminum av upphitaðari fiskistovu, tað reyk av vátum leðri, oljuklæðum, sveitta og fiskaslyggi - tað minti um fjálga róðurbúð og hvílu og lívd móti óveðri, tað var halgidagsangi og friður. Báturin vaggar, og ein dugur ikki at skyna á hvørt tað eru kirkjuklokkur, sum ringja harúti í náttini - ella tað er havið sum berjist móti skerunum – rura, rura – eyguni eru latin aftur.

Men Per Høvuðsmaður vakti okkum enn einaferð. Hann skriðaði sær á bringuni og rópti hart: „Nú hevði verið gott at skift stúku.“

Løtu seinni gav Lars Sývarson til kennar somu uppfatan. Kona hansara var von at vaska honum um ryggin og í høvðinum hvørt jólakvöld, tann ið nú hevði havt hana her.

Per skriðaði sær og tveitti seg higar og hagar. Tað var ótolandi fyrri eitt kristið menniskja, segði hann, at liggja her eitt heilagt jólakvöld við øllum tí, sum skreið og kreypt í stúkuni. Hann var, Guð havi lov, bæði doyptur og konfirmeraður, og nú vóru jól.

Hann gjørdi ikki mætari enn at hann byrjaði at grulva fram móti har, sum ovnurin stóð. Klæðnaskrínini stóðu undir bonkinum, og nú dróg hann fram sítt egna, togaði eina reina stúku

og einar reinar undirbuksur burturúr, og fór so at knappa upp í hálsinum og lata seg úr. Tað var lættari sagt enn gjørt, her ein noyddist at liggja á knæ og boyggja høvur fyrri at hava pláss. Ein troygja setti seg fasta yvir høvðinum, hann smábannaði og togaði og togaði, og hesaferð gekk tað, men verri bleiv tá hann kom til stúkuna, tí tann forbannaði hálsknappurin argaði teir trúnaðu fingrarnar. „Nú fari eg pinadoy út,“ svór hann, tók tey reinu klæðini, læt lúkuna upp og grulvaði út. Í somu løtu sló kavarokils innar, og ovnurin spýtti eld út gjøgnum roykholið eins og í illsinni.

„Ert tú vorðin vitleysur!“ rópti Lars Sývarson. „Ætlar tú at lata teg naknan í slíkum Harrans veðri.“

Men tá vit løtu seinni hugdu útum, stóð abbin har frammi á lastini, nakin

omanfyri beltið í kavarokinum og lat seg í ta reinu stúkuna.

Tá tað var gjørt fór hann eins og í illsinni at skræða av sær sjóstillvar og buksir, hosir og undirbuksir, meðan stúkan flaksaði kring hann í storminum. Síðani lat hann seg í tær reinu undirbuksinar, og so var tað gjørt.

Endiliga kom hann grulvandi inn-aftur, dragandi yvirklæðini og stylvarnar eftir sær.

„Tú spælir tær við heilsuna,“ segði Lars Sývarson.

„Hatta var illfýsið,“ segði Per og lat lúkuna aftur. „Men tað ger óivað gott kortini.“ Tað dreiv úr hári og skeggi á honum, og undirklæðini glitraðu í ljósglæmuni av teimum hvítu flykrunum. „Hesin drongurin er reinligur,“ segði hann, og grulvaði inn undir feldin.

Men hóast hann fór í aftur ulltroyggyuna og langbukurnar og ballaði seg væl, fór hann skjótt at skelva og glinta við tonnunum. Hann dróg feldin upp um høvd og andaði niðri undir honum, men líka lítið hjálpti. Tað var syndarligt at hoyra.

„Best man vera at fáa okkurt heitt niður í hann,“ helt Lars fyrri, og aftur mátti ein av teim ungu fram til ovnin.

Vit høvdu vatn í einum dunki og settu ketilin útá. Men tá kaffidósin kom fyrri ein dag vísti hon seg at verða tóm, bara ein klumpur av sikori var eftir, og tað er ikki kaffi.

„Skitt verið við tí, tað er ivaleysa gott,“ segði Lars, „tað verður í øllum førum heitt.“

So kókaði ketilin við sikoriklumpinum í, lögurin var brúnur, og heitur var hann.

... framhald á síðu 30

Øll kunnu keypa virðisbrøv

Mangir lókir smáir gera stórar áir, siga vit. Soleiðis er eisini við virðisbrøvum. Ganga fleiri saman um at gera íløgur, kunnu tey fáa teir fyrimunir, sum størri íleggjarar fáa. Íløguprógv kunnu

keypast fyri smærri upphæddir – heilt niður í 1.000 krónur. Kaupthing hevur fleiri íløgufeløg at velja ímillum – t.d. feløgin »Norrøn partabrøv« og »Lánsbrøv í donskum krónum«.

KAUPTHING

Føroyar
Virðisbrævameklarafelag

Tinghúsvegur 14 • FO-110 Tórshavn • tel. 35 15 00 • fax 35 15 01 • www.kaupthing.fo

- ✓ *Handverksútbúgvingar*
- ✓ *Støðisútbúgving*
- ✓ *Yrkisakademiútbúgvingar*
- ✓ *Skúlaheim*

Tekniski Skúlin í Tórshavn

Marknagilsvegur 75 Postboks 239 110 Tórshavn

telefon 311957 telefax 316621

www.tst.fo

tst@tst.fo

pf **VESTMANNA**
TIMBURHANDIL

Dygdar tilfar

FO-350 Vestmanna · Tlf. 472 000 · Fax 472 001 · www.vt.fo

Kaffikrússini vóru knúst, men dósín var góð at drekka úr, og nú gekk hon eftir tærni. „Gleðilig jól,“ segði Per í tí hann setti hana fyrri munnin, og síðan máttu vit aðrir taka undir við tí og hildu vit vóru komnir í stórt gildi.

Men tá Per var væl hitnaður innan av tí heita drykkinum, sært tú, tá bleiv hann sum fjøruti, og fór at skamma okkum aðrar út, tí vit vóru so skitligir. Gjörði hann rætt, noktaði hann okkum at liggja undir feldi saman við sær í nátt, segði hann, – og var tað ikki tí at Lars Sývarson var ein vesælingur, so jagstraði hann okkum allar samlar út úr lyftingini.

„Hvønn kallaði tú vesaling?“ spurdi Lars Sývarson.

„Tað var teg, tú,“ segði Per við sam-

kenslu. „Ein vesælingur ert tú, og tað verður tú og tað hevur tú verið allar dagar. Minnst tú tá vit gingu til? Vart tú ikki flongdur bæði seint og tíðliga?“

„Á, eg gav í øllum førum tær bank,“ segði Lars upp móti loftinum. „Og um tú trýrt tú ert reinligari enn onnur fólk, so fert tú skeivur.“ Og við hesum orðum fór eisini Lars at grulva fram og draga síni reinu undirklæði upp úr skrininum. Síðani mátti hann út í vetrarnáttina, hann eisini, og tá hann kom inn í stúkuni var hann beinfrystur, og mátti av nýggjum hava ein heitan munn. Men tá hann undir feldinum var komin fyrri seg aftur, fóru teir báðir gomlu at tosa saman um ungdómin nú á døgum. Teir vóru deyðamóðir, eygnalokini vildu í heilum fella saman, men jólahýrurin helt teir vaknar, kundi verið eitt og annað, sum var vert at

taka upp til viðgerðar. Vit ungu fingur
tey ráð at gevast við sjónum, og fara í
skraddaralæru. Teir fingur at enda slíka
samkenslu í røddina, hvørja ferð teir
tosaðu við okkum, at tað gjørdist ótol-
andi fyri okkum, eisini vit máttu niður í
klædnaskrínið og síðani út í illveðrið at
skifta.

Vit stóðu naknir í senn og settu rygg-
in uppúr okkum móti pískandi kavarok-
inum, tá eg rópti til vinmannin: „Er tað
heitt?“

„Tað kennist sum tá eg bleiv flongd-
ur,“ svaraði hann, skelvandi á málinum.

Tá vit komu inn aftur, var tað um
reppið, at vit sluppu inn undir feldin til
teir gomlu aftur. Og løtu seinni máttu
vit fram og lata okkum í alt vit áttu av
yvirklæðum, og seinasta restin av
„kaffi“ hjálpti okkum um tað ringasta.

Báturin vaggaði, stormurin sang, og
vit vóru longu langt inni í svøvninum
av nýggjum, tá Per Høvuðsmaður reist-
ist upp á albogan og risti í okkum. „Um
tað er jólakvøld,“ segði hann – „So
mugu vit skikka okkum sum fólk. Vit
mugu í hvussu er syngja ein sál.“

„Vit hava onga sálmað,“ meinti
Lars Syvarson, hann lá við høvðinum
undir feldinum.

„Ja, at tú hevur gloymt tín barnalær-
dóm, fært tú meg væl at trúgva,“ segði
Per. „Men vit aðrir minnst kortini
okkurt uttanat. Lat smádreingin finna
tónan, tak hin: Í hesi sælu jólatíð.“

Har var ongin bøn, og tá høvuðs-
maðurin gevur boð, er bert at akta,
antin tað ræður um at stinga í priðarin
ella syngja ein sál. Og tað líktist eitt
sindur grannnálum og fjálgari stovu, tá
vit reistust upp á albogan, gníggjaðu
svøvnin úr eygunum og skóru í við
hásum røddum:

„Í hesi sælu jólatíð
Vit glað øll skulu verða.“

Tá sálurin var at enda, faldaði Per
Høvuðsmaður tær tjúkkur, lofnaðu
hendurnar omaná skinnfeldinum, og
las faðirvár við harðari rødd. So søgdu
vit av nýggjum gleðilig jól, og dattu
afturá. Ísakaldur gjóstur kom inn
gjøgnum gisnaða lyftingsveggin, men
svøvnurin fór við allari ávirkan, kropp-
urin kendist sum blýggj, og ein søkkur,
søkkur niður í okkurt mjúkt, verður rur-
aður og borin íkring, upp og niður, upp
og niður. Var tað mamma sum sang,
ella stormurin í rigninginum? Vendur
sær á hina liðina og kennir sviðan í
hondunum og óljóð frá havinum, men
aftur er tað svøvnur – vaggan –
mamma – rura – svøvnur – sangur.

Greið tínar tryggingar heima

- Rokna tryggingargjaldið út
- Tekna trygging
- Síggj tínar tryggingar
- Boða frá skaða

www.trygging.fo

TRYGGINGARFELAGID
FØRØYAR

- so ert tú tryggari